

Preek ds. P. van Gulp - Lucas 9 : 28 - 36

De gehoorzaamheid van Christus op de berg der verheerlijking (NT 3-3)

Liturgie

Votum en zegenbede

Psalm 84:1,6

Wet

Psalm 51:5

Geloofsbelijdenis

Psalm 5:9

Lezen: Luk.9:18-27

Gebed

Collecte – Gezang 5:7,8,9,10

Tekst: Lucas 9:28-36

Preek

Psalm 89:8

Dankgebed

Psalm 31:9,12

Zegenbede

Geliefde gemeente van onze Here Jezus Christus,

Deze bekende geschiedenis willen we proberen te begrijpen en het Woord van God u daarover verkondigen vooral doordat we letten op het tekstverband. Want de tekst begint in vers 28 met de woorden: Het geschiedde ongeveer acht dagen na deze woorden. Met andere woorden: Lucas wijst met nadruk terug naar het voorgaande: het gebeurde na deze woorden. Welke woorden? Die we zo juist gelezen hebben uit de verzen 18 – 27. Daar hebben we gelezen, dat de Here Jezus in gebed was. Geregeld leest u in het evangelie, dat de Here Jezus in gebed was juist als er een heel belangrijke gebeurtenis in Zijn leven plaats vindt. Zo staat het immers ook in onze tekst dat de Here Jezus op deze berg in gebed was.

Zo had Lucas geschreven in vers 18 dat de Here Jezus in gebed alleen was. En dat Hij daarna aan Zijn discipelen heeft gevraagd wie de mensen zeggen dat Hij is en wie zij zeggen dat Hij is. En als zij dan hun antwoord gegeven hebben, heeft de Here Jezus Christus aan hen Zijn lijden verkondigd dat komen zou. En toen zeide Here dus:: Ik zal gaan lijden, en Hij zei er bij: en dat wordt voortaan ook uw weg. En dan is het goed dat we heel scherp luisteren als de Here Jezus dat aan de discipelen zegt. Immers, dat is niet alleen maar voor de twaalfen bestemd, maar dat is ook bestemd voor degenen die door hun woord in Christus zullen gaan geloven en dat is dan ook bestemd voor Gods kerk tot Zijn wederkomst toe.

Dat zijn dus deze woorden: Indien iemand achter Mij wil komen die verloochene zichzelf en neme dagelijks zijn kruis op en volge Mij.

Het woordje 'kruis' daarin ziet u wel wat dat betekent: in het kruis zal ik roemen en in Christus' genade roemen.

Dat is de eerste betekenis van dat woord kruis. Hij heeft voor ons geleden aan het kruis.

Maar er staat hier ook: hij neme dagelijks zijn kruis op zich, niet Christus' kruis, hij neme *zijn* kruis op, dat voor hem of haar bestemde kruis. Dat moet ieder die Christus volgt, elke dag opnemen.

Gemeente, dat betekent niet wat men er wel van gemaakt heeft: ieder huisje heeft zijn kruisje. Dat zeggen wij zo wel en dan kan dat woordje kruis wel de betekenis krijgen:

tegenspoed, moeilijk leven, verdriet, ziekte of anderszins. Maar als het in de Schrift genoemd wordt, het kruis opnemen, dan heeft het een heel aparte betekenis. Dan betekent het: de Here Jezus volgen en omdat je in je gewone leven doet wat de Here zegt, krijg je een moeilijk leven en moet je jezelf verloochenen en zullen de mensen op je aanvallen en krijg je heel wat te horen en moet je staande blijven en moet je soms of zelfs dikwijls apart staan. Dat is het kruis van Christus. Kruis betekent dan eigenlijk: smaad om Christus' wil.

Gemeente, daarvan heeft de Here Jezus gezegd: die smaad van Christus moet je maar niet over je laten komen, want het kan nu eenmaal niet anders, maar de Here zegt: hij neme zijn kruis op. Als je het opneemt doe je het zelf.. Dat moet ook. Je moet jezelf verloochenen, je kruis op je nemen, zelfs blijmoedig en zo de Here Jezus volgen. De Here vraagt van Zijn discipelen en nu ook van u dat u Hem zult volgen. En in dat licht moet u zien wat in onze tekst staat over de verheerlijking op de berg.. Zo is de Here Jezus u voorgegaan, zo zal Hij u sterken, zo wil Hij dat u Hem zult volgen.

Daarom willen we nu horen wat de geschiedenis van onze tekst te betekenen heeft voor wat in dat voorstuk van Lucas 9 geschreven staat: over je leven verliezen en het niet willen behouden en niet de hele wereld proberen te winnen en je niet voor de Here Jezus schamen. Met het oog daarop heeft de Here dus Zijn openbaring gegeven, die ik u nu door mag geven. We horen in onze tekst over:

De gehoorzaamheid van Christus, anders gezegd: het opnemen van Zijn kruis, op de berg der verheerlijking.

Die gehoorzaamheid van Christus

1. Is door God beproefd door middel van de kerk in de hemel, Mozes en Elia;
2. Is door de satan verzocht door middel van de kerk op aarde, Petrus;
3. En is door Christus geleerd ten bate van de kerk in hemel en op aarde;

1. Christus' gehoorzaamheid is beproefd door middel van de kerk in de hemel

Allereerst, gemeente, wat hier gebeurd is op de berg der verheerlijking is dit, dat de Here Jezus is beproefd door God door middel van de kerk in de hemel. Mozes en Elia zijn daarvoor naar de aarde gezonden als afgezanten van de zielen onder het altaar, van Gods kinderen in de hemel, als afgezanten van de kerk in de hemel.

Mozes en Elia spreken met Christus namelijk over zijn uitgang die Hij te Jeruzalem zal volbrengen. En daarin is uw Here Jezus Christus beproefd. Want de Here had het al gezegd aan zijn discipelen: de Zoon des mensen moet veel lijden en verworpen worden door de oudsten en overpriesters en schriftgeleerden en gedood worden, maar ook ten derden dage worden opgewekt.. En van toen af begon Hij het aan hen te tonen. Met andere woorden: dat heeft de Here maar niet bij die ene gelegenheid gezegd en er toen verder over gezwezen: Hij begon aan hen te tonen. Het werd aan hen ook steeds duidelijker gemaakt, dat dat de weg is van Christus om Koning te worden: door lijden tot heerlijkheid. Verzoening alleen door voldoening, heeft de Here Jezus aan hen gezegd.

En nu op deze berg is de Here Jezus Christus in gebed . Hij heeft drie discipelen meegenomen, de drie die wij wel kennen: Petrus en Johannes en Jakobus. U ziet aan het slot wel waarom zij niet alle twaalf zijn meegegaan, want daar lezen we: in die tijd hebben ze het aan niemand verteld wat ze toen gezien hebben. Het bleef beperkt tot die drie en die mochten het pas later vertellen. Dat is hetzelfde wat we eerder lezen in hoofdstuk 9 vers 21: Hij vermaande hen nadrukkelijk en beval hun dit niemand te zeggen. Het mocht toen nog niet. Toen moest de Here nog lijden. Toen heeft Hij Zichzelf verborgen. Toen wilde Hij dat de mensen Hem zouden geloven op zijn woord. Daarom mochten zij het toen nog niet vertellen. wat ze op die berg gezien hadden . Vandaar dat alleen Petrus en Johannes en Jakobus er bij zijn geweest. Er moesten dus wel getuigen bij zijn, belangrijke getuigen. Maar niet alle discipelen, want het moest op dat ogenblik nog in kleine kring blijven.

En waarom was dat zo? Gemeente, omdat zij daar iets gezien hebben wat verborgen moest blijven. Want ze hebben daar gezien dat Mozes en Elia uit de hemel door God

gestuurd zijn en dat zij verschenen in heerlijkheid. Maar ook zagen zij van de Here Jezus dat Hij verscheen in heerlijkheid. Want Petrus en die met hem waren, waren door slaap overmand, maar toen ze ontwaakten zagen zij zijn heerlijkheid. En de twee mannen die bij Hem stonden ook in hun heerlijkheid. Want het aanzien van Zijn gelaat werd anders en Zijn kleding werd stralend wit. De heerlijkheid van de Here Jezus werd gezien en toen mocht nog niemand dat zien.

Waarom was dat dan, gemeente, dat de Here Jezus in heerlijkheid was? Waarom was dat dan, dat Mozes en Elia bij Hem kwamen in heerlijkheid?

Heerlijkheid betekent: het licht van God, een ontoegankelijk licht, dat God bewoont. Het betekent wat u kunt zien in het Oude Testament. In het verhaal over Mozes, die even de HEERE had ontmoet en iets van Gods heerlijkheid had gezien. Het was alleen nog maar de naglans van Gods heerlijkheid toen de HEERE aan hem voorbij gegaan was. En daar heeft Mozes toen iets van mogen zien, de naglans er van. En toen hij van de berg af naar beneden kwam straalde zijn gezicht zó dat hij er iets vóór moest doen. De Israëlieten konden er niet naar kijken.

Heerlijkheid ziet u ook bij Elia. Als Elia aan het eind van zijn leven is gekomen en ten hemel wordt opgenomen, dragen wagens en paarden van vuur hem ten hemel en gaat hij binnen in de heerlijkheid van God.

Die heerlijkheid van Mozes en Elia, ja, maar ook en vooral de heerlijkheid van Christus is hier.

Daarover wordt gesproken in Filippenzen 2. In de brief aan de Filippenzen heeft Paulus iets mogen vertellen over de heerlijkheid van God. En dan staat er dit: onze Here Jezus Christus, voordat Hij geboren werd in Bethleem, was bij God, als de Zoon van God, van eeuwigheid in de hemel. In den beginne was het Woord, en het Woord was bij God en het Woord was God, schrijft Johannes. En Paulus schrijft dus dat Hij in de gestalte van God was en dat Hij Gode evengelisch was en is. En dat Hij daarom in heerlijkheid in de hemel vertoefde, woonde, was, leefde, van eeuwigheid. Dan schrijft de HEERE daar door Paulus dat Hij dat Gode evengelisch zijn niet als een roof heeft geacht, maar Hij heeft Zichzelf ontledigd en Hij heeft de gestalte van een mens, van een dienstknecht, aangenomen en heeft Zichzelf vernederd en is de mensen gelijk geworden in alles, behalve de zonde Hij heeft dat Gode evengelisch zijn, die heerlijkheid van God, niet als een roof geacht. Dat betekent: Hij heeft dat niet beschouwd om voor Zichzelf te houden. Hij heeft dat niet naar Zichzelf toegehaald, die heerlijkheid die Hij bij de HEERE had. Maar Hij heeft Zichzelf ontledigd.

Dat woordje ontledigd betekent: Hij heeft besloten om Zijn heerlijkheid niet voor Zichzelf te gebruiken. Hij heeft zelfs die heerlijkheid schuil doen gaan, bedekt, achter een voorhangsel. Dat leest u weer in de brief aan de Hebreëën. Zoals er in het Oude Testament een voorhangsel was vóór de heerlijkheid van de HEERE in de tempel in het heilige der heiligen, zo komt de Here Jezus Christus op aarde en dan is er een voorhangsel, dat is Zijn vlees, Zijn menselijke natuur. Zijn menszijn bedekt de glorie van God. Ze is er wel, maar de Here Jezus Christus heeft die heerlijkheid bedekt.

Zo begrijpt u gemeente: die eerste keer dat de Here Jezus in de woestijn werd verzocht en dat de duivel zei: spring van het dak van de tempel af of maak van de stenen brood, dat Christus dat best kon doen. Hij is toch de Zoon van God? Maar dan zou Hij daarmee de heerlijkheid van God, die Hij heeft, geopenbaard hebben, zodat de mensen het allemaal konden zien. En dat mocht niet. Waarom mag dat niet gemeente? Wel dan was het helemaal niet moeilijk, dan was het geen kunst om de Here Jezus aan te nemen. Als de Here Jezus verschijnt in zijn heerlijkheid, dan valt iedereen Hem te voet. Als de Here Jezus Christus eens komt, op de wolken des hemels, en aller oog zal Hem zien, zoals Johannes Hem gezien heeft op Patmos, dan vallen al zijn vijanden, iedereen, die Hem niet erkent als Christus, als dood aan Zijn voeten en dan roepen ze: Bergen valt op ons en heuvelen bedekt ons. Als Christus dus verschijnt in Zijn heerlijkheid dan is het niet zo moeilijk om Hem als de Christus te zien. Maar dat wilde de Here Jezus juist niet.

Dat weet u toch, gemeente? Dat is toch nog zo? De Here Jezus Christus kan alles. Hij kon Johannes de Doper uit de gevangenis bevrijden, maar Hij deed het niet. Hij kon er

voor zorgen, dat niet één van Zijn kinderen door het zwaard zou worden gedood, of anderszins zou gemarteld worden, maar Hij deed het niet.. Hij zou er voor kunnen zorgen dat Zijn kerk nooit vervolgd wordt. Hij zou er best voor kunnen zorgen dat Hij ging regeren en dat alleen Christenen het in de wereld voor het zeggen hadden, zoals de mensen van het duizendjarig rijk daarover fantaseren.

Maar, gemeente, dat doet de Here Jezus niet. En u weet best wel waarom niet. Wij moeten door veel verdrukkingen ingaan in het koninkrijk. Want het komt aan op gelóven. Neen, Thomas, zegt de Here, het is niet zien, maar het is gelóven zonder zien. Daarom heeft de Here Jezus zijn heerlijkheid verborgen.

U begrijpt dat daar nog iets anders aan verbonden is. Dat de Here Zichzelf ontledigd heeft, dat betekent dat Hij zijn heerlijkheid bedekt heeft. Dat hangt er mee samen dat Hij Zich vernederd heeft, want Hij heeft de gestalte van een dienstknecht aangenomen, dat is van een mens zoals ons menselijk leven door de zonde is aangetast. Christus had geen zonde, wel moest Hij de *gevolgen* van de zonde dragen. En als mens was Hij dus een mens die vermoeid kon worden en die pijn kon lijden en geleden heeft, die verdriet kon hebben en weende bij het graf van Lazarus, en bedroefd, zeer bedroefd was over het ongeloof van Jeruzalem.

Dat is nu wat de Here Jezus heeft gedaan. Hij heeft dat Gode evengelijk zijn, die heerlijkheid, niet voor Zichzelf gehouden, Hij heeft die heerlijkheid bedekt.

Wat gebeurt er dan hier op de berg der verheerlijking? Even straalt die glorie van de Here Jezus door. Je zou kunnen zeggen: even is het gordijn open gegaan. Even is te zien dat Christus vrijwillig zijn heerlijkheid bedekt. Even is te zien dat uw Here Jezus Christus zijn kruis op Zich moet némen. En vandaar dat Mozes en Elia met de Here Jezus spreken. En wat zeggen ze tegen Hem? Ze vertellen Zijn uitgang die Hij te Jeruzalem zal volbrengen (vers 31). Het woordje 'uitgang' betekent wel heel bepaald iets, namelijk: buiten Jeruzalem gaan. Waarom? Omdat onder het oude verbond de zondebok de woestijn ingestuurd moest worden buiten de legerplaats. De brief aan de Hebreeën zegt: Laten wij Hem volgen buiten de legerplaats om zijn smaad te dragen. Hij mocht niet eens in Jeruzalem lijden. Hij moest buiten Jeruzalem uitgeworpen worden op Golgotha. En Hij moest verhoogd worden, de aarde wilde Hem niet houden en de hemel nam Hem niet aan.

'Uitgang' wil zeggen: van God en mensen verlaten. Daarover spreken Mozes en Elia. Waarom die twee, gemeente? Ik noemde ze vertegenwoordigers van Gods volk in de hemel, want Mozes en Elia zijn de twee groten van het Oude Testament. Zo staan zij bekend. Zo worden zij ook vaak samen genoemd – Mozes en Elia. Waarom?

Mozes wordt wel genoemd: de middelaar van het oude verbond. Maar dat was hij niet, want hij kon geen middelaar zijn. Hij heeft het wel in die geest gesproken. Het kwam uit zijn hart. Toen Mozes zei: Here, dan moet U mij maar weg doen uit uw boek. Maar God zei: Dat kan niet, Mozes. De ziel die zondigt die zal sterven. U kunt niet voor een ander uw leven geven. Dat was de machteloze voorbidder, Mozes, die geen middelaar kon zijn zoals Christus het kan zijn.

Mozes heeft op bevel van God het volk Israël moeten weghalen uit Egypte, uit de wereld. Uit de goddeloosheid. Om dat volk Israël, weggehaald uit Egypte, te brengen in het land Kanaän, apart, een volk heilig voor de Here, apart gezet om de Here te dienen.

Dat werk van Mozes is niet tot zijn doel gekomen. Mozes heeft wel het volk uit Egypte mogen leiden, maar in het land Kanaän is het met het volk Israël zo gegaan dat tenslotte God dat volk opnieuw brengt in een diensthuis. Het was toen het diensthuis van Babel. Zij gingen in de ballingschap. Mozes' arbeid riep om de volmaakte Middelaar de Here Jezus Christus.

Dan die andere grote uit het Oude Testament Elia.

Elia heeft tot taak gekregen om te worstelen om de ziel van het volk. Kiest dan heden wie gij dienen zult, zegt hij op de Karmel, omdat dat volk al maar hinkt op twee gedachten en Baäl en de HEERE tegelijk wil dienen. Elia moet proberen de wereld van de

goddeloosheid uit het volk van Israël uit te zuiveren. Zoals Mozes Israël uit de wereld moet halen, moet Elia de wereld uit Israël halen. Ook dat is mislukt. Tenslotte zegt Elia: HEERE neemt U mij maar weg, ik ben er nog maar alleen overgebleven. Al uw profeten hebben ze gedood, uw altaren omver gehaald, er is niemand meer die U zoekt. Dat was een vergissing, maar zij waren er toch wel, al waren het weinigen. De HEERE zegt dan tot Elia: Elia, dat is waar, Ik moet dit volk overgeven, maar toch zal er een rest, een kleine rest der verkiezing zijn, maar zeven duizend van dat hele volk. Ook de arbeid van Elia riep om de komst van de Here Jezus Christus.

Het lijkt er op alsof deze twee, Mozes en Elia, toch niets gezien hebben van wat de HEERE beloofde, namelijk dat Hij zijn volk toch zou bewaren, dat Hij toch altijd zou zorgen dat er een rest der verkiezing zou overblijven. Ook zij waren helemaal aangewezen op de belofte van de HEERE, op het vertrouwen op de vervulling van die belofte.

Wij weten nu hoe het gegaan is na de ballingschap en in de dagen van de Here Jezus. Dan moet de Here Jezus Zelf zeggen : Jeruzalem, Jeruzalem, hoe dikwijls heb ik u niet willen bijeen vergaderen zoals een hen haar kiekens, maar u hebt niet gewild.

Zo staan Mozes en Elia als vertegenwoordigers van het volk van God, dat al bij de HEERE is mogen gaan wonen. Want zij mochten wel bij God zijn, in de heerlijkheid van de HEERE, maar dat kon alleen op grond van de betaling die nog komen moest. Ook zij konden niet tot de volmaaktheid komen zonder ons. Al die gelovigen van het Oude Testament moesten wachten, zoals dat beschreven staat in Hebreeën 11.

En ziet u het, broeders en zusters, hoe daar in de hemel met de gelovigen op aarde wordt meegeleefd, zoals we dat uit de Schriften weten? En hoe de kerk in de hemel toen uitzag naar Christus' offer? Dat staat op het spel Daarom moet Christus Zijn uitgang volbrengen te Jeruzalem. Volbrengen, dat wil zeggen: Hij moet het Zelf doen. Uitgang, dat is iets anders dan uitgeworpen worden. Hij moet gáán. Zijn voeten moeten gaan.

Hij moet gaan naar de hof van Gethsemane en Hij moet zeggen tegen degenen die tegenover Hem staan: Wie zoekt U? Als zij dan zeggen: Jezus van Nazareth, antwoordt Hij: Ik ben het. En zijn vijanden slaan achterover tegen de grond. Daar toont de Here Jezus Christus dan dat Hij Gods Zoon is. Zij kunnen Hem niet eens arresteren, als Hij dat niet wil. Dan vraagt Hij weer wie zij zoeken. En dan komt, na hun antwoord, Zijn koninklijke woord: als u Mij dan zoekt, laten dan dezen heen gaan.

Daar blijkt heel duidelijk dat Hij Zijn aan God gelijk zijn niet gebruikt heeft voor Zichzelf. Dan zou Hij vrijuit hebben kunnen heengaan. Maar de Here geeft Zich in de handen van zijn vervolgers. En Hij staat voor Pilatus en Hij zwijgt stil, als spreken Hem de vrijheid had kunnen bezorgen. En Hij laat Zich honen en Hij komt niet van het kruis af.

Kortom, het is maar niet een uitgaan buiten Jeruzalem omdat Hij daartoe gedwongen is, maar het is: de uitgang volbrengen. Niet alleen uitgeworpen, maar uitgegaan! Niet gedwongen, vrijwillig.. Dat moet. Zo alleen is het offer van kracht. Zo vraagt de HEERE het van Hem.

En ziet u nu, gemeente, hoe uw Heiland beproefd is van God door middel van de kerk in de hemel en op de aarde? En weet u waarom? Omdat de Here Jezus daarin onze plaats moet innemen. Zo is het begonnen in het paradijs. Daar werd de mens beproefd. In het paradijs heeft de Here ons beproefd of we de Here zouden dienen met heel ons hart. Niet gedwongen, maar vrijwillig. Daartoe gaf de Here het proefgebod. Dat moet de Here Jezus nu gehoorzamen. En dat is nu duizend, honderdduizend maal zwaarder, een eeuwigheid maal zwaarder, dan het proefgebod in het paradijs. Terwijl God Hem gaat verlaten, terwijl Hij de last, de eeuwige last, van de toorn van God moet dragen. Toch heeft Hij vrijwillig en met liefde het kruis op Zich genomen, Zichzelf verloochenend, Zijn leven verliezend, de toorn van God dragend, uitgaand uit Jeruzalem.

2. De gehoorzaamheid van Christus, is door de satan verzocht door middel van de kerk op aarde.

Tegelijkertijd, gemeente, moet ik u spreken over de verzoeking, die op de Here Jezus afkomt, nota bene, door middel van Petrus.

Want ik moet u zeggen, dat Petrus wel iets goeds bedoeld heeft. Petrus zei: Meester, het is goed dat wij hier zijn. Laten we drie tenten opslaan, voor U een, voor Mozes een en voor Elia een. Dan kan dit uur voortduren. Dan kan het zo blijven. 't Is zo prachtig mooi. Hoe dat dan verder moet, dat weet hij niet, maar zo moet het blijven.

De Here zegt: Petrus wist niet wat hij zei toe hij deze woorden sprak. En in feite was het toch van Petrus een verzoeking. Weet u, dat is al eerder gebeurd, toen de Here Jezus Christus gevraagd had: Wie zeggen de mensen dat Ik ben? Petrus belijdt dan: Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God. En als de Here Jezus dan zegt dat Hij moet lijden, dan zegt Petrus: maar dat gebeurt nooit. Dat zal u geenszins geschieden.

Het is dezelfde Petrus die in de hof van Gethsemane de Meester met zijn zwaard wil verdedigen. Het is dezelfde Petrus die daarna de Here Jezus heeft verloochend. In dat alles, gemeente, zit een bepaalde gedachte. Die komt er bij Petrus wel het meeste uit door zijn karakter, maar die leefde ook bij de discipelen. Het is de gedachte: Christus is de Zoon van God, Hij heeft de hemelse heerlijkheid, met Hem kunnen we een koninkrijk oprichten hier beneden. Als het moet willen we daar wel een zwaard voor zwaaien en ons leven in de waagschaal stellen.

Vandaar dat Petrus perspectieven ziet daar op de berg der verheerlijking. Als ze wakker geworden zijn en ze zien dat Mozes en Elia daar zijn, en de Here Jezus in glorie wil hij dat het zo blijven zal. Een tent bouwen voor Mozes, Elia en Christus en hoe dat dan verder moet? Maar het is in elk geval een begin, het is een begin van de glorie van Jezus: dat zouden de mensen eens moeten kunnen zien! Dat Jezus hier is, met die Mozes. Er is geen grotere dan Mozes. Je hoeft maar de naam van Mozes te noemen en iets van Mozes te citeren en de schriftgeleerden zouden naar je luisteren. En Elia, die hamer van God, die profeet, die het verbond van God het volk heeft ingescherpt. Mozes en Elia bij Jezus? Die drie! Dit is de toekomst van Israël! Dit is het koninkrijk. Nu moet zich alles, alles wenden.

Maar Petrus wist niet wat hij zei. Want dat was, zeiden we u, een verzoeking. De duivel heeft altijd geprobeerd om de Here Jezus te scheiden van Zijn volk. Die eerste verzoeking in de woestijn, van het dak van de tempel springen, zeggen van die stenen dat ze brood worden, wonderen doen die iedereen kan zien, betekende dat Hij Zijn glorie voor Zichzelf zou houden! We zeiden het u daarstraks al: uit Filippenzen 2 is duidelijk dat Christus Zijn glorie niet voor Zichzelf heeft gehouden. Hij heeft die bedekt. Zó bedekt, dat Hij tenslotte was Degene van Wie Jesaja profeteerde in hoofdstuk 53: Hij had geen gestalte, geen gedaante noch heerlijkheid, dat we Hem zouden begeerd hebben. Een worm en geen man. Hij was veracht, de onwaardigste onder de mensen, een man van smarten en verzocht met krankheid. Hoogstens iemand met wie je medelijden kunt hebben. Als Hij komt voor Pilatus en deze zegt: Zie de mens, met de doornenkroon, bespot door de soldaten, in het gezicht geslagen – deed Hij niets terug, Hij liet het maar met Zich doen, waar de discipelen zich aan geërgerd hebben: Is dat een koning? Is dat iemand die voor Zijn rechten op komt? Was dat iemand die toonde dat Hij een Man was? En dat Hij koninklijk was? Ja zelfs de Zoon van God, met heerlijkheid bekleed? Dat hadden zij toch zelf gezien!

Dáárom hebben zij Hem in de steek gelaten. Niet uit vrees, maar uit ergernis. Zó wilden ze geen koninkrijk hebben.

De duivel, broeders en zusters, heeft steeds geprobeerd dat de Here Jezus Christus wel zijn heerlijkheid zou tonen. U begrijpt wel wat de duivel daarmee bedoelde. Op Golgotha roepen ze: kom af van het kruis, bewijs het dan maar eens dat U de Zoon van God bent. Dat had de Here Jezus natuurlijk kunnen doen. In Gethsemane heeft Hij gezegd: Ik kan natuurlijk wel bidden, Petrus, je hoeft helemaal niet met het zwaard te slaan. Ik hoef maar even mijn Vader te vragen en Hij zal Mij een legioen engelen bij zetten. Hij kan zijn

glorie gebruiken, Hij, de Here van de engelen, terwijl de hemel, zo gezegd, stil is en de adem inhoudt.

Maar daar op de berg komt de verzoeking nota bene van Petrus, van wie de Here Jezus zo juist heeft gezegd: Petrus, vlees en bloed hebben u dat niet geopenbaard, maar mijn Vader Die in de hemelen is. Dat was toen de blijdschap van de Here Jezus: de openbaring van God door middel van de belijdenis van Petrus.

Maar dan komt het toch zo ver dat Petrus een instrument van de duivel wordt. De Here Jezus willen sparen, maar het werk van God schaden en zelf maar bij Jezus zijn en het eigen koninkrijk oprichten.

Maar de Here Jezus had het verschillende malen gezegd, die laatste weken: Ik zal moeten uitgaan, ik moet gedood worden, verworpen, veel lijden en u ook. En als u achter Mij wilt komen, dan gaat het niet van glorie tot glorie die gezien kan worden, maar dan gaat het van kruis tot kruis, dan moet u zichzelf verloochenen en dan moet u uw kruis op u nemen en Mij volgen.

De verzoeking komt van de kerk op aarde, zeiden we. Want wij mogen wel zeggen, dat daar Petrus en Jakobus en Johannes de vertegenwoordigers waren van de discipelen. Zij zijn de drie die altijd vooraan staan en vooraan genoemd worden. En van de discipelen mag je zeggen dat zij de vertegenwoordigers zijn van de kerk van het Nieuwe Testament. De Here Jezus spreekt ze ook dikwijls zo aan. Apostelen op wier prediking de kerk gegrond zal worden, de kerk op de aarde.

Gemeente, moet de Here Jezus Christus voor zulke mensen gaan lijden? Heeft Hij zó duidelijk met ze gesproken en heeft de Here zó veel gepredikt en is dat allemaal voor niets geweest? Wie heeft Zijn prediking geloofd? Niemand immers. Straks voor de rechterstoel van Pilatus schreeuwen ze: weg met Hem, wij willen niet dat Deze koning over ons is. We hebben geen koning dan de keizer. Hij had hun zieken genezen en Hij had hun doden opgewekt en hun melaatsen gereinigd, ja, Hij had hun het evangelie van God verkondigd! Hij was in hun leven ingegaan, uw Heiland was naast hen gaan staan en Hij had van dag tot dag al geleden onder de toorn van God. Weg met Hem! En zelfs zijn eigen discipelen: ze ergeren zich aan de stijl van zijn koninkrijk. Ze grijpen er naar als ze denken: we kunnen iets krijgen. In plaats van dankbaar te zijn dat de Here Jezus deze heerlijkheid bedekt en Zich vernedert.

Dus weer: moet de Here Jezus voor zulke mensen gaan lijden? Dat is de verzoeking van de satan. Satan probeert telkens weer de Here Jezus los te maken van de Zijnen. Moet Hij voor zo'n stelletje mensen gaan lijden ?

Gemeente, laten we er meteen naast gaan staan. Wij staan er naast. Petrus is toen ook een vertegenwoordiger geweest van ons, namelijk voor wat ons redeneren uit onze oude mens aangaat staan we er vlak naast. Moet de Here Jezus onze Koning zijn? Moet Hij Zich niet voor ons schamen? Wat doen wij ? Volgen wij Hem, op Zijn kruisweg?

Ook vandaag! Ook met onze Vrijmaking, met ons zo klein geworden kerkverband. Met ons apart staan, met ons verdriet om scheiding. Die door alles heen gaat. Ook dat alles is: het Lam volgen, waar Hij ook heengaat. En dagelijks ieder zijn eigen kruis opnemen.

3. De gehoorzaamheid van Christus is door Christus geleerd ten bate van de kerk in hemel en op aarde.

Gemeente, en daarom het derde en dat is de climax van het verhaal: dat de Here Jezus gehoorzaamheid heeft geleerd ten bate van de kerk in de hemel en op de aarde. Terwijl Petrus dit zei, kwam er een wolk en overschaduwde hen, en toen de wolk weg was, was er Jezus alleen. Want toen klonk er een stem uit de wolk die zei: Deze is Mijn Zoon, de Uitverkorene, hoort naar Hem.

Gemeente, die stem kennen we, die woorden herinneren we ons. Die woorden zijn eerder gesproken toen de Here Jezus gedoopt werd in de Jordaan. Dezelfde woorden: Mijn Zoon , de Geliefde, dat is de Uitverkorene.

Waarom toen? Omdat de Here Jezus Zich liet dopen. En dat Zich laten dopen betekende toen dat de Here Jezus zei: Nee, Johannes, Ik moet gedoopt worden, want Ik moet

lijden, Ik moet het graf in, de dood in, aan het kruis. En vandaar dat toen de stem uit de hemel kwam.

De Here Jezus Christus heeft de verzoeking doorstaan. De verzoeking om Zichzelf te zoeken. Hij is begonnen aan de weg der vernedering ging daarop verder. Het betekent dat Hij gehoorzaamheid geleerd heeft. Zo staat het in Hebrëen 5. En dat wil zeggen, Hij ging vrijwillig. Dat blijkt wel uit het vervolg van de geschiedenis. Ik heb u er al het een en ander uit genoemd. De Here Jezus ging vrijwillig lijden.

Dat betekent nu voor ons twee dingen.

In de eerste plaats, broeders en zusters, voor ons is de heerlijkheid weggelegd. Vlees en bloed kunnen het koninkrijk van God niet beërven. En dit vergankelijke lichaam, dit verderfelijke lichaam, dat zal eerst gezaaid moeten worden, want eerder kan de onvergankelijkheid, de onverderfelijke, de heerlijkheid nog niet ingaan. Maar die komt wel. We mogen eens een lichaam krijgen aan het verheerlijkt lichaam van Christus gelijkvormig.

Voor ons is de heerlijkheid weggelegd. Weggelegd? We hebben die al ontvangen!

Want de Schrift zegt: We gaan voort van heerlijkheid tot heerlijkheid, hierin dat we vernieuwd worden naar het beeld van Christus. We hebben de heerlijkheid al ontvangen. Want ons leven, gemeente, is aan de ene kant niet anders dan één gestadige dood te noemen. Altijd strijden tegen de zonde, altijd moet onze oude mens verder afsterven. En wat maak je verder niet mee in je leven! En wat moet je niet een verdrietige dingen ervaren! En je lichaam wil dan niet meer mee. En je moet pijn lijden of je wordt ziek of je wordt overspannen, of je kunt de toestand niet meer meester, je kunt de moeilijkheden niet meer aan, je staat in een gebroken leven. Hoe graag je de Here wilt dienen met alles wat je hebt en ach, wat komt er allemaal niet op ons af. En wat zijn we ellendige zwakke mensen. En toch, broeders en zusters, we hebben de heerlijkheid van Christus in ons leven! Nu al! Want die God geroepen heeft, die hééft Hij gerechtvaardigd en die Hij gerechtvaardigd heeft, die hééft God al verheerlijkt. Nu al! Want de Here Jezus heeft zijn heerlijkheid niet voor Zichzelf gehouden. Maar Hij is inderdaad uitgegaan buiten de legerplaats. Hij heeft geluisterd naar Mozes en Elia en Hij ging de diepte van de hel in om ons met zijn heerlijkheid te vervullen.

Dat is dus het eerste, broeders en zusters. Daarmee hangt ten nauwste samen het tweede. Nu kom ik terug op de inleiding van de preek, namelijk dat de Here Jezus gezegd heeft: U moet uw kruis dágelijks opnemen. Er gaat ook geen dag voorbij dat je zegt: nu hebben we daar even vakantie van. Nu kunnen we eens eventjes onszelf zijn. Nu kunnen we eens eventjes echt meedoen met de wereld. Nee, dat kan nooit. Dagelijks, dagelijks sta je antithetisch tegenover de wereld, de zonde! Dagelijks moet je jezelf verloochenen. Dagelijks moet je achter Christus aan gaan.

Nu, dat kun je gewoon vertalen in wat jongens en meisjes op school meemaken of aan de universiteit of in militaire dienst en wat je in de gezondheidsdienst en op de fabriek en overall meemaakt, en ook in je omgang als jongens en meisjes met elkaar, in het offers brengen voor Christus. En daar is nog veel en veel meer van te zeggen, gemeente, dat hoef ik u niet voor te houden, dat weet uzelf. Het kruis van Christus, dat moet je dagelijks opnemen. En dat kan niemand van ons. De Here heeft ons gewaarschuwd tegen het verlangen om ons leven behouden. Onder leven moet u niet verstaan dat je nog leeft, dat je nog ademt en spreken kan, maar onder leven wordt hier verstaan: je leven zoals je het hebt – het huis waar je woont, de auto die je hebt, de vakantie die je houdt, en het gezin dat je hebt, en alles wat je zo in deze wereld kan hebben. Wie dat wil behouden, tot elke prijs wil vast houden, die zal het verliezen.

Ja, maar dat opgeven, dat doe ik niet, want dat kost me te veel geld en daar begin ik niet aan, want dan kan ik wel uit de wereld gaan, zo redeneren wij dan. En dan willen wij ons leven, ons makkelijke leven, behouden. Wie het wil behouden, ja, dat willen wij, zo zijn wij van onszelf – maar die zal het toch verliezen. Wat baat het een mens als hij de hele wereld wint, ja, dat zouden we best willen, de hele wereld winnen en wat ruimer armslag krijgen – maar het betekent: schade lijden aan uw ziel.

Dat alles opgeven? En altijd dan apart te moeten staan? Altijd maar weer, altijd maar weer, dagelijks, dagelijks. Je kruis opnemen, jezelf verloochenen en de Here volgen. Gemeente, dat kan niemand van ons. Maar toch kunnen we het wel, want de Here Jezus is ons voorgedaan. En niet alleen dat Hij zegt: Ik heb u een voorbeeld gegeven, nu moet u Mij maar navolgen, neen, Jezus is ons voorgedaan en daarom vernieuwt Hij ons. Omdat Christus, nadat Hij ons met Zijn bloed gekocht en vrijgemaakt heeft, ons nu ook door Zijn Geest tot Zijn evenbeeld vernieuwt.

Toen Hij uitriep: het is volbracht, toen mocht het gordijn open, dat voorhangsel, waarachter Hij zijn heerlijkheid verborgen had. Toen de Here Jezus Christus geleden had is Hij met heerlijkheid bekleed. Toen ging eindelijk het gordijn open en Hij verscheen na Zijn opstanding en Hij voer ten hemel, en Hij heeft Zich getoond aan Stefanus en aan Johannes op Patmos in zijn heerlijkheid en eens zal Hij komen op de wolken en aller oog zal Hem zien. En u ziet Hem al, gemeente, met de oog van het geloof, uw Here Jezus Christus en daarom kunnen we Hem volgen. Door Zijn kracht. Want dat is nu zijn heerlijkheid, gemeente. Zijn heerlijkheid is nu: Hij mag nu de Heilige Geest zenden. Dat heeft Hij gedaan, op Pinksteren meteen al. En door zijn Geest vernieuwt Hij ons. En Hij is bij ons. Elke dag.

Hij heeft gehoorzaamheid geleerd ten bate van de kerk in de hemel en op aarde. Want de gemeente in de hemel wacht op Gods volk op aarde, dat nog volop in de strijd verwickeld is. Wij hebben een Hogepriester, uw Here Jezus Christus. Hij was met Zijn discipelen. Hij hoorde prachtige dingen: Gij zijt de Christus van God. Dat was de stem van de Vader. Hij hoorde de stem van de Vader: Deze is Mijn Zoon, de Uitverkorene, hoort naar Hem. En Hij hoorde van Zijn uitgang in Jeruzalem. En uw Heiland heeft die weg gekozen. Hij is gegaan de kruisweg, vernederd, zoals geen mens vernederd kan worden, verlaten zoals nooit een mens voor of na Hem verlaten is geweest. Want Hij was de Geliefde, en toch verlaten. Nedergedaald in de hel, in de helse verschrikkingen en kwellingen geweest.

De duivel blijft proberen u los te maken van de Here Jezus. Het is hem nooit gelukt Christus van Zijn volk te scheiden, dat kan ook nooit meer. Nu probeert die draak de overigen van haar zaad te vervolgen om u los te maken van de Here Jezus, zo dat je je leven wilt behouden, dat je de wereld wilt winnen, dat je je voor Christus schaamt. Gemeente, doet u het toch niet, want wie zijn leven wil behouden die komt verkeerd uit. Die zal het verliezen. En al zou u de hele wereld winnen en u lijdt schade aan uw ziel: wat hebt u dan? En als u zich schaamt voor de Here Jezus en Hij schaamt Zich straks voor U als Hij komt in Zijn heerlijkheid voor Zijn Vader en voor de heilige engelen?

Dat moet u zoeken, broeders en zusters, de kracht van Hem Die u is voorgedaan. Zijn heerlijkheid die komt, zijn heerlijkheid die er nu is, hoe zoekt u die? Hoort Hem, dat was de stem uit de hemel. Hoort naar Hem. Dat is: luisteren naar Gods Woord. Gods Woord is nu ons richtsnoer, Daarin ontmoeten we de Here Jezus. Daarin vertelt Hij hoe we dat nu doen moeten.

Luistert u er naar, gemeente? Lezen jullie geregeld uit de bijbel, jongens en meisjes? Bid je de Here om wijsheid? Hoe je nu leven moet? Hoe moet je de Here Jezus volgen? Hoe moet je nu elke dag je kruis opnemen? Vraag er de Here om dat Hij het je laat zien. Dat is de glorie van uw God, de glorie van de God van het Verbond, want dat is het verbond. Niet een volk dat daar maar zit en denkt: het zal wel moeten, want stel je voor dat je nog eens verloren gaat. Maar een volk, dat het Woord van God heeft gehoord en dat zegt: Gij zijt de Christus Gods, Zoon van de levende God en dat roemt in het kruis van Christus en dat de Here Jezus Christus volgt en Zijn lof zingt. Door Hem, Die gehoorzaamheid geleerd heeft uit hetgeen Hij geleden heeft en Die nu, gemeente, troont aan 's Vaders rechterhand en eens wederkomen zal in heerlijkheid. En zonder verschrikken mag u voor Hem verschijnen. Door zijn gehoorzaamheid.

Amen.